

Fotocopie

Cristian Ovidiu

sunt atât de împrăștiat
încât pașii mi se rătăcesc
în așteptarea oaspeților
din zilele comune
ascunși de sunetele stridente
ale străzii
în oglindă mă dezic
de firele albe și de neliniște
pierd clipe în fața spaimei
de a deschide ochii
și de a număra stropii de ploaie
ce-mi inundă umerii
sunt atât de uituc
încurc toate zilele de naștere
am dubii și în privința zilei mele
în jurul căreia se numără anii
în care mai pot visa
iar visele
asemeni unor blânde făpturi
mă privesc înotând
până la îndepărtatele zări
unde călare pe liniștea zilei
învăț să număr
clipele în care mă pot regăsi